

H. Britann. B
167

list. Britann.
B.
167

Hist: Britann:
A.) Hist: Anglia, 742. 175.

5

SERENISSIMÆ ATQUE
POTENTISSIMÆ
DOMINÆ,
ANNANÆ,
MAGNÆ BRITANNIÆ, FRANCIÆ
ET HYBERNIÆ
REGINÆ,
DEFENSORI FIDEI, &c.
DOMINÆ SUÆ LONGE CLEMENTISSIMÆ,
DE FELICISSIMA
ANGLIÆ ET SCOTIÆ
UNIONE,

A. M. DCC VII, DIE XXVI JUL. SEU VI AUG.

QUI EST IPSE DIES

ANNÆ,

PUBLICÆ

PRÆSENTIBUS ILLUSTRISSIMIS ATQUE
EXCELLENTISSIMIS SUMMORUM PRINCIPUM
ET RERUM PUBLICARUM LEGATIS,

IN

TEMPLO ACADEMICO

PIA AC DEVOTA MENTE,

NOMINE

ACADEMIÆ LIPSIENSIS,

GRATULATUR

JO. BURCHARDUS MENCKENIUS,

J. U. D. HISTOR. PROF. PUBL. ET SOCIET.

REGIÆ BRITANNICÆ SOCIUS.

LIPSIÆ,

Apud JO. FRIDER. GLEDITSCH.

SERENISSIMAE MAJESTATIS
POTENTISSIMAE

DOMINAE

ANNAE

MAGNAE BRITANNIAE, FRANCIAE
ET HYBERNIAE

REGINAE

DESSORI FIDELI &c.
DOMINAE SVAE LONGE CLEMENTISSIMAE

DE FELICISSIMA

ANGLIAE ET SCOTIAE
UNIONIS

A. M. DCC. XLII. DIE XXVI. JULII. SEC. II. AUG.

ANNAE

PUBLICAE

PRESENTIBUS ILLUSTRISSIMIS ATOQUE
EXCELLENTISSIMIS SUMMORUM PRINCIPUM
ET REIPUBLICARUM CENSURIS

TEMPLO ACADEMICO

AD ACADEMIAM

NOMINE

ACADEMIAE LIPSISIS

GRATULATUR

JOB. B. G. H. A. R. D. U. S. M. A. N. C. K. E. N. I. U. S.
J. M. D. H. I. S. T. O. R. T. R. O. P. U. B. L. I. C. I. S. S. O. C. I. E. T. I.
REGIAE BRITANNICAE SOCIETATIS

Apud JO. FRIDER. GLEDITSCH.

in
Ja
cl
L

PAR ODARUM,
IN
UNIONEM
ANGLIÆ ET SCOTIÆ,
PUBLICE
DECANTARUM.

Tartaresq; repetunt caecenas

Clamore tristi, redibit quod prius

Atque alma pax sit mellifluis solo

Hoc pectus exurit, medullas

Hic dolor excruciat nigraentes

ODA I.

*Fama, pennas indue præpetes,
Magnumque pernix æthera divide,
I, dic Eoi Vesperoque: (tur.
Scotia & Anglia jam uniu-*

*Lætus sub undis hinc Thamesis Pater
Fluctus ovantes jactat ad æthera,
Sedesque cœlestes inundat,
Lætitia resonatque littus.*

*At dira Erynnis, Livor & anxius
Rebus secundis, Iraque dissona,
Terras perosæ nunc quietas,
Tartareas repetunt cavernas*

*Clamore tristi, reddita quod quies,
Atque alma pax sit mellifluo solo,
Hoc pectus exurit, medullas
Hic dolor excruciat nigrantes.*

Tu, Terror ingens, Fulmen & hostium,
Tu, gentium Spes, ANNA BRITANNICA,
Tu, Sol, caloris vi resolvis
Martia pectora, quæ gubernas,

Ut nunc in unum corpus & unicam
Gentem refundas, nempe BRITANNICAM:
Tu nunc polum torques, ut unum,
Fœmineis humeris utrumque.

O fœdus auro ac ære perennius!
O fœdus alnum, sidera quod stupent,
Æternitas quod fert ad astra,
Flammiferaque domo reponit!

Quæ moliuntur sceptriferæ manus
Multorum iniquo fœdera sidere,
Te, Te, Britannorum beatum
Jam Caput, icta videre fas est.

Miretur ætas funera Gallie,
Camposque stratos ossibus hostium,
Victorias ANNÆ, tropæa &
Innumeros stupeat triumphos:

*Te, Te, stupemus, Magna Britannia,
Quam filiam das, ANNA BRITANNICA,
Partu secundo, quod salutes
Herculeum, haud muliebre germen.*

*Ortu senescunt Lilia sideris,
Mittuntque terras altivolans caput,
Hunc pollicem Natæ verentur
Terrifici magis ense Martis.*

*I, scande Olympum, SEMIDEUM GENUS,
Currusque Phæbi, DIVA, celerrimos
Post Te relinquant, o VIRAGO,
Sidera sub pedibusque calces.*

*Nec sperne flores, flaccida munera,
Quæ DIVÆ eunti tecta per aurea
Spargit, rosæ cum absint, revulsos
Ex philyra Philyrea Mater.*

ODA

SERENISSIMA AC POTEN-
TISSIMA

REGINA

DOMINA LONGE
CLEMENTISSIMA

AD MAJESTATIS TUÆ *pedes,*
REGINA AUGUSTISSIMA, *provolutam re-*
spice Academiam, nec sperne sacra, quæ immortali
Nomini TUO, divinæ gloriæ TUÆ incredibili
admi-

admiratione excitati, castissima religione cultuque devotissimo offerre conamur. Est enim Nomen TUUM, POTENTISSIMA PRINCEPS, tam ob necessitudinem cum REGE NOSTRO CLEMENTISSIMO, quam infinitas alias ob causas, Musis nostris, e calamitatum mole vix quidem respirantibus, sacrosanctum; TE cælo veluti demissam, cujus auspiciis pax orbi terrarum atque tranquillitas tandem aliquando reddatur, omnes intuemur pariter atque veneramur. Quot & quanta summæ virtutis jam documenta dedisti, cum rerum nutu TUO gestarum ea magnitudo sit, ut vel ipsius Cæsaris atque Augusti, ac omnium, quotquot prisca sæcula tulere, heroum res præclarissime gestæ TUARUM, INVICTISSIMA ANNA, splendore quodammodo obscurari videantur? Testis est Danubius, qui magnis oppressus hostium copiis, eorum sanguine redundavit, quoque adeo victricibus TUIS armis ab intentata Gallorum vi liberato, patria nostra ab intereptione vindicata, & in pristinum statum pristinamque libertatem est restituta. Neque vero Germania solum, sed etiam Italia, Hispania, Flandria, Brabantia, ipsaque maria victoriis TUIS illustrata sunt, bellicasque incomparabilis HEROINÆ SUÆ laudes cele-

-imbo

celebrant tropæa ac monimenta, per regiones passim
constituta, quæ nulla unquam conficiet consumetque
vetustas, posterique cernentes obstupescant. Et hæc
quidem magna sunt, sed tamen longe majus est illa po-
tentissimorum Angliæ atque Scotiæ Regnorum conso-
ciatio, tantum certe negotium, quod successurum, cum
susciperes, vix sperari poterat; nihilominus pro summa,
qua polles, sapientia, ipso Divino Numine vota TUA
prosperante, ex animi sententia haud ita pridem confe-
cisti. Hæc certe res est unius propria ANNÆ,
cum ceteræ consilio TUO & auctoritate gestæ, ma-
gnæ illæ quidem, sed ita tamen comparatæ sint, ut in
gloriæ societatem fœderatos, duces, militesque admit-
tere videaris. Postquam igitur præclarissima illa
vox in nostras etiam terras penetravit, qua Fœderis
hujus auspiciatissimum diem maximis stupendisque vi-
ctoriis jure TE antepondere sapientissime pronuncia-
sti; nos gloriæ tam raræ admiratores attoniti, & ob pa-
triæ salutem nobis conservatam, Augusto Nomini
TUO æterna obsequii lege obstricti, religionem no-
stram submissa congratulatione publice ausi sumus de-
clarare. Adspice igitur, REGINA CLEMEN-
TISSIMA, pietatem, TUA autem ista tam excel-
lenti virtute gaude, Regnoque TUO ad DEI nutum
jam-

ACADEMIA LIPSIENSIS

jam constituto, mox etiam, quæ omnium curarum TIBI antiquissima est, universæ Europæ pacem concordiamque redintegra atque confirma, atque, rebus adeo compositis, summo fruire otio & tranquillitate. Ita DEUS Immortalis TE, AUGUSTISSIMA PRINCEPS, ORBIS AMOR AC DELICIIUM, SERENISSIMUMQUE ET CELSISSIMUM CONJUGEM, publico solatio diutissime servet, vota que exaudiat, quæ pro perenni felicitate VESTRA sanctissime nuncupat

SACRATISSIMÆ MAJESTATI TUÆ

devotissima

ACADEMIA LIPSIENSIS.

ILLUSTRISSIMI ATQUE EXCELLENTISSIMI
LEGATI,

RECTOR ACADEMIÆ MAGNIFICE,
UTRIUSQUE REIPUBLICÆ PROCERES
AMPLISSIMI,

TUQUE CIRCUMFUSA STUDIO-
SORUM CONCIO.

Em arduam & longe superiorem
viribus meis aggredior, de Poten-
tissima MAGNÆ BRITANNIÆ
REGINA ANNA, ejusque pru-
dentissimis consiliis & successu
auspicatissimo coram tot primi
ordinis viris, hoc ipso die, quo tantæ REGINÆ No-
minalia Sacra multiplici plausu lætitiæque incredibili
celebrant Britanni, publice verba factururus. Nun-
quam enim illustriorem Academia nostra Panegy-
rin instituit, nec facile quisquam hoc in loco tanto
omnium hominum concursu locutus est, denique
vix unquam (quod citra jactantiam dictum esto)
vel major in oratore voluntas, vel in auditoribus ex-
pectatio fuit. Res ipsa vero, de qua, hoc cumpri-
mis

mis tempore, dicere suscepimus, ita comparata est, ut nihil humile, nihil mediocre, verum excelsa, sublimia, immensa omnia postulet. Et quis sperandus orationis meæ finis esset, ubi singularum, quæ SERENISSIMÆ REGINÆ insunt, virtutum ornamenta & facta ejus pulcherrima atque æternitate dignissima adumbrare, nedum gravi & ponderosa oratione eloqui & exprimere cupiam? Nam cum ceteris Britanniae Regibus, sanctissimis atque prudentissimis Principibus, nunquam invidia ita pepercerit, quin quasdam illis maculas adspargere tentaverit, sola **A N N A**, virtutibus, quæ hominem formant, ornatissima, humanæ fortis terminos in eo fere videtur transgressa, quod ne comminisci quidem quisquam audeat, quo aut sinceræ pietatis aut summæ prudentiæ gloriam dubiam ipsi reddat. Illa, illa est, quæ, inter difficillimas fluctuum procellas plusquam virili alacritate conscendens navem Reipublicæ, tanta & sapientia & felicitate eam regit & gubernat, ut, sublatis domi tot feralibus discordiis, omne discrimen omnemque metum longissime averterit. Illa, inquam, est, quæ invidendam ac universæ Europæ prope exitialem Hostium potentiam concussit ac fregit, ut non daturi posthac, quod minati sunt, sed accepturi leges videantur. Quæ dum memoro, bone Deus, quam latum spatiosumq; ingredi or differendi campum! Magnus sane erat WILHELMUS, qui fortissimas Britonum phalanges in Hyber-

ber-

sim

ACADEMIA LIPSIENSIS

ANGLIÆ ET SCOTIÆ.

berniam, in Belgium traduxit, & acerrimos hostes cum acie superavit, tum maxime frænavit & inhibuit: major **A N N A**, quæ, ut pacato domi imperio fruitur, ita ingentes exercitus in Belgium, Germaniam, Lusitaniam, Hispaniam & Catalauniam trans mare mittit, ut taceam, ejus etiam auspiciis Hassios, Boruffos, Sabaudos ad Eridanum & Varum, Danos ad Danubium, ad Rhenum Saxones militare. Illud vero prorsus etiam exemplo caret, eoque laude & prædicatione dignum cum primis est, quod, cum plures Principes nihil æque curare consueverint, quam ut paulatim augerent Regios reditus, ingentesque auri acervos, quibus vel pabulum libidinibus suis, vel auctoritati firmamentum quærunt, variis artibus congererent, **A N N A** sola sibi sufficiens nec expetit usquam pecunias in privatos usus, & e proprio ærario largissime quotannis in publicam rem effundit, eam demum tutam credens & vere firmam potentiam, quæ non minus utilitate, quam libertate civium suffulcitur. Quæ pulcrior unquam aut laudabilior Principem inter & subjectos æmulatio fuit? Hi facultates suas opesque omnes, ubi e re fuerit, sponte & ultro magna animorum alacritate promunt, tradunt, consecrant: illa, nulla in parte gente sua tardior aut remissior, ipsa necessitati suæ tanto plus indies detrahit &, prope dixerim, abradit, quanto longius sua commoda salutis Reipublicæ postponit. Jam prudentiæ in hac Regina nullum est luculentius indicium,

B

um,

ORATIO DE UNIONE

um, quam, quod illorum consiliis utitur, qui nisi ad ministerium tantæ Principis adlecti essent, digni sane forent ante alios, qui adlegerentur. Quæ res sola, si nihil esset aliud in Augustissima Regina magnopere prædicandum, ut sunt infinita, eam reddere videtur, immortalem; neque enim ignorat quisquam, quantum interfit Reipublicæ, eos esse Regiorum consiliorum administratos, quos prudentiæ, honestatis & humanitatis opinio tuetur. Et sunt hæc quidem magna, imo maxima, neque tamen omnia. Nam cum, multo plura brevitatis causa prætermittenda mihi fuerint, ad istud nunc venio, Auditores omnium ordinum honoratissimi, cujus causa ego hanc cathedram & Vos, quæ video, subsellia occupavistis. Rem enim miraculo similem, ac supra spem omnem atque expectationem positam, nuperrime perfecit Potentissima Britonum Regina, ubi Anglos Scotosque, animis, legibus, utilitate, vita denique ipsa & moribus alienissimos, æterno foedere sociavit. Quantum ex hac re emolumentum ipsa Magna Britannia, Reges, Populi, tum vero Europa prope universa, imo ipsa religio promittere sibi valeat, vident prudentiores omnes. Neque etiam non videt alma hæc nostra Academia, quæ hanc illustrem submississimi, quo tantam Reginam eminens prosequitur, amoris cultusque declarandi occasionem e manibus dimittere noluit. Utinam vero me disertio rem tantæque rei parem, elegisset Oratorem! Etenim facile quidem patior, plures

plures de me sic sentire, quasi quovis modo Gentem hanc virtutesque & famam tantæ Reginæ ad coelum usque laudibus extollere cupiam; nec ignorant, quibuscum qualiscunque mihi intercedit amicitia, quantam capere voluptatem soleam, quoties de Anglis sermo incidit, qui me hospitem innumeris beneficiis affecerunt, & immerentem ad illustrem & vere Regiam Societatem aliquot abhinc annis admitterunt. Verum & debilior ingenii mei acies ad altiora hæc minus pertingit, quippe quæ alii, quibus e meliori luto finxit præcordia Titan, multo accuratius perspiciunt, & oratio mea serpens ac humilis ad exornandum, ut par est, tam eximium argumentum parum idonea est. Ne tamen vel veneratione erga incomparabilem **A N N A M**, in quam nondum Reginam nunquam sine subjectissima animi demissione oculos convertebam, quod nescio, quid magnum de illa jam tum mens mihi mea præfagiret, vel obsequio erga almam matrem Academiam, cui repugnare nefas, defecisse videar, non invitus, quam mandatam mihi video provinciam, in me suscipio. Quodsi vero etiam Vos, **ILLUSTRISSIMI LEGATI**, & Auditores reliqui, quorum præsentia animum mihi addit & tantum non inspirat, benevolentia & affectu brevem orationem meam profequi velitis, id quod submissè & decenter contendo, non plane umbraticus mihi videbor aut indifertus.

Quan-

Quandoquidem inde a prima rerum omnium creatione, Auditores honoratissimi, Angliam Scotiamque unam Infulam fecit nulloque limite distinxit supremus rerum arbiter & stator DEUS, nihil magis conveniebat, quam ut Regna ista perpetuo foedere conjuncta essent, atque uni Regi ac Domino, unis legibus parerent. Enimvero aliter visum his populis, qui, ut sunt homines plerumque ad inimicitias multo magis scissionesque & similtates, quam ad unionem & concordiam natura proclives, res a se invicem separatas habere a multis seculis maluerunt, & finibus subinde cæde & sanguine pollutis, alter alterius commodis, facultatibus, vitæ perpetuo fere insidiati sunt. Equidem & olim EDUARDUS I Rex Angliæ eo totis viribus allaborabat, ut Scotiam armis subactam Angliæ demum uniret, & beata sibi visa est hæc regio, postquam non tantum sub HENRICO VII rosæ, verum, quod frustra hæcenus // tanto bellorum apparatu fuerat quæsitum, vicina Regna potentissima sub JACOBO I fuissent pacato imperio conjuncta, quod, ut illic intestina, ita hic externa odia crederentur penitus sopita. Nec omisit quicquam JACOBUS, quod ad firmandam stabiliendamque unionem pertineret: neque enim antea cum Familia Regia urbem Londinum solenni pompa ingressus est, quam vetustum & a longo tempore inauditum MAGNÆ BRITANNIÆ nomen, esset quasi postliminio reductum. Hinc publice etiam

etiam

etiam voti sui indicium fecit Rex, insertis numismati
 verbis: FACIAM EOS IN GENTEM UNAM; & præ-
 terea in ipsis Regni Comitibus operosa & pereleganti
 oratione demonstravit, quantum interesset, cum u-
 num caput Anglis Scotisque præsit, eosdem uno pari-
 ter Reipublicæ corpore contineri; Regem mariti loco
 esse, quem haud deceat plures sibi connubio jungere
 uxores. At non deerant, qui Regem publica minus,
 quam sua comoda & supremum quendam nullisque
 finibus circumscriptum dominatum in unione ista, //
 quærere existimabant, cui rei, si quicquam augurari
 licet, invidiosa IMPERATORIS M. BRITANNIÆ &
 X CÆSARIS CÆSARUM nomina in publica moneta,
 conspicua fidem faciebant. Itaque nihil magnopere
 urgere hanc unionem, nullumque ex ea emolumen-
 tum ostendi asseverabant, Regna vel victoriarum
 cursu, vel connubiis conjungi, novi Regni institutio-
 ne alterius antiquioris memoriam extinguere, ma-
 gnas ea re perturbationes in negotiis, in comitiis con-
 vocandis, in sigillis, munerum publicorum distin-
 ctione, legibus ac constitutionibus sancendis, li-
 bertatibus, privilegiis, curiis, actis publicis, privato-
 rum contractibus consecuturas: indignum esse,
 mutari nomen Anglicum eo tempore percelebre
 cum Britannico nimis obsoleto, totque victorias
 X ab Anglis terra marique partas una cum nomine
obscurari: idem nomen Scotico semper olim,
 sine controversia præivisse, nunc, Britannico assum-
 C pto,

pto, si non priorem, parem certe Scotis locum concedi, id Anglis minime placitum, qui antiquo nomine gaudeant, & ominosum ducant, abolita prisci temporis memoria, per novas agnominatio- nes præpostera ambitione majorum gloriam obfu- scari. Alii, non eadem, quæ nova, periculosa omnia, Regique in re tantilli momenti haud esse, pertinacius repugnandum, contendebant: uno no- mine mutato, tolli infinitas rixas atque inimicitias: neque ipsi rerum naturæ adversari id generis muta- tiones; nam & rivulos, cum fluminibus, & flumi- na, cum Oceano illabuntur miscenturque, abjice- re nomina sua vel mutare. Post multa acrius di- sputata ad extremum pervicit auctoritas Regis, ut MAGNÆ BRITANNIÆ VOX reciperetur, eoque ar- ctiori, si fieri posset, Regnorum conjunctioni veluti præluderetur, crucibus etiam Sanctorum Georgii & Andreae in vexillis navium intermixtis & num- mis aureis argenteisque in vulgus sparsis, quibus QUÆ DEUS CONJUNXIT, NEMO SEPARET: HENRICUS ROSAS, REGNA JACOBUS: TUEA- TUR UNITA DEUS! & similes sententiæ inscriptæ legebantur. Enimvero inane nomen unionis erat, cum re ipsa inveterata & gravissima odia exerce- ret interea utraque natio; quamobrem triennio post eadem res in publicis regni Anglicani comitiis a Rege denuo proposita, magnaue animorum con- tentio-

tentione a Proceribus agitata fuit. Negotiosam, imprimis ac molestam provinciam Franciscus Baco suscipiebat, vir in tantum laudandus, in quantum patet civilis prudentiæ & variæ eruditionis amplissima comendatio, qui, cum in inferiori Regni Senatu primo gauderet suffragio, Regis causam tuendam pro virili suscepit, viam sibi ad splendidissimum, quod postea nactus est, Cancellariatus munus aper-
turus. Quamobrem omne ingenium, virtutem, eloquentiam, quam totam possidebat, eo contulit, ut civibus suis e re esse persuaderet universæ Britanniæ, non minus Scotos Anglica, quam Anglos Scotica civitate donari. Verum frustra hæc omnia, fuere: alii enim ipsa sæpius foedera atque uniones vel ingentium bellorum vel multorum certe, diffidiorum causas extitisse adfirmabant, exempla Abrahami & Loti urgentes, qui, cum familias omnemque rem domesticam univissent, in altercationes inciderunt, his invicem verbis sibi valedicentes: VADE TU AD DEXTRAM, ET EGO AD SINISTRAM. Alii male actum cum Anglis contendebant, si, cum soli bonis suis frui possent, alienigenas fovere, & ad partem eorum, quæ ipsis solis natura indulisset, admittere sponte atque ultro velint. Quemadmodum enim arbor, ubi e sterili in pinguem agrum transfertur, mox tollitur in altum, lateque suas explicat frondes, vicinisque plantis clam nervum

NB.

3A

vum

vum omnem subducit, ita Scotos, ajebant, indigen-
tiores Anglorum opes & divitias paulatim absorptu-
ros, ipfis que eorum pastos medullis pulchre fruitu-
ros aliena defidia. Etsi vero ad hæc prudentiores re-
sponderent, stipitem truncumve inertem ne quidem
in optimo solo efflorescere, sic Scotos, nisi sapien-
tiam & virtutem opesque secum afferant, lucratu-
omnino nihil: vicissim autem & ex Anglia multos,
quibus angustior videatur patria, in Scotiam emi-
gratu-ros, cultumque & splendorem allatu-ros locis
desertis: communem postremo omnium utilita-
tem, communem fructum futurum; tanta tamen
erat animorum æmulatio, tantum divortium, ut quo
quis plura, quo potentiora ad persuadendam unio-
nem argumenta afferebat, hoc pejus crederetur ani-
matus in Rempublicam. Obstinatum enim Scotis, //
dignitatem Imperii sui a tot seculis sartam tectam-
que servatam usque tueri, suis Regibus, suis etiam
institutis ac legibus uti: Angli autem eos, quorum
nulla erga se benevolentia, odii contra & invidia
longe plurima extarent documenta, penes se jure ci-
vitas, privilegiis, omni denique felicitate libere frui,
supervacaneum non tantum, verum & noxium esse
affirmabant. Ne tamen nihil prorsus egisse vide-
rentur, qui ad eam rem componendam delecti es-
sent, demum unionis formulam certis legibus con-
ceptam descripserunt, quas inter præcipuam hanc
Auctores memorant: **NE GENTIBUS IRARUM**
AC

AC DISSIDIORUM CAUSÆ SUPPETANT, UTRINQUE HOSTILES LEGES OMNES SUBLATÆ ATQUE ABROGATÆ SUNTO. Et erant fane etiam illo tempore vultures rapaces, qui transgressi subinde Scotiæ fines rapinam exercebant, & ne deposuisse vetera odia viderentur, impune in vicinos Anglos grassabantur. Quam rem annon aptam judicatis, Auditores, quæ cuncta JACOBI Regis consilia everteret, imo prosterneret pessundaretque? Ex eo tempore si potentissimi Angliæ Reges non nimis fuere de unione procuranda solliciti, non voluntatem, sed vires, sed fortunam defuisse persuasus sum. Quamquam incertum videatur, utrum hoc gentium diffidium sequentibus temporibus majori damno CAROLO I, an utilitati CAROLO II, Regibus, fuerit, neque enim ille in tantas calamitates pertractus, neque hic in Angliam unquam fuisset reversus, si, utramque gentem arctiori vinculo contineri, fata voluissent. WILHELMUS III vero, optimus Princeps, Angliæ imminente servitute depulsa, patrio cultu stabilito & confirmato, hostibus fugatis, perduellibus punitis, commerciis instauratis, nihil deesse ad felicitatis suæ cumulum censebat, quam firmissimam Angliæ Scotiæque conjunctionem, totusque eo allaborabat, ut ea Regna mature coalescerent. Proinde ne alterius gentis erga se odia provocaret, utramque pari affectu profecutus est, suis utramque legibus moribusque

vivere passus, atque sic omnes mire sibi devinxit. Et successisset utique, quod in votis erat, W I L H E L M O, nisi monstrasset terris hunc tantum Numen, in medio quippe rerum maximarum conatu mortalibus ereptum; quanquam nec ereptus prius est, si famæ credimus, quam ANNÆ augustissimæ, cui soli hanc gloriam servatam voluit DE U S immortalis, unionem Regnorum ultima quodammodo voluntate demandasset. Etenim non sine singulari Divini Numinis providentia factum esse reor, ut rem toties nequicquam a majoribus tentatam, quin tot tantisque difficultatibus involutam, ut de felici successu ipsi etiam viri prudentiores dubitaverint, in ipso bellorum gravissimorum strepitu, pacate & ex voto perficeret felicissima REGINA. Scilicet non satis erat, sub ejus imperio res præclaras & fidem propemodum superantes terra marique ab istis belli fulminibus, *Ormondio & Marlepyrgio*, gestas; non satis erat, sublata penitus eorum inveterata & fatalia nomina, qui utilitatem Regis a salute Republicæ separari posse censuerunt; nec satis erat denique (quis enim laudes omnes enumerare audeat?) hæredem dictum fuisse publica que tabula confirmatum, qua in re ANNA, quæ rara est Principum cura, etiam, ut posteris bene esset, prudenter prospexit. Hoc unum ad gloriam decusque & famam optimæ REGINÆ restabat, ut Anglos Scotosque inter se non tam componeret, quam jungeret penitus &

&

& velut Chymicorum in morem commisceret. Qua in re promovenda nullum fuit efficacius præstantiusque argumentum, quam quod persuasissimi essent omnes, non posse quicquam moliri ANNAM, quod vel prudentiæ legibus, vel salutis Reipublicæ adversaretur. Nec poterat illa profecto luculentior nancisci monstrandæ virtutis occasionem, cumque tanto plus laudis victori tribuendum sit, quanto pertinacior habuit adversarium, magnas utique laudes, imo maximas, debemus huic REGINÆ, quæ tot obstacula, tot technas felicissime superavit. Erant qui unioni totis viribus obstreperent, ut nunquam defunt, qui, rem suam publicæ antepponentes, optima quæque consilia pervertunt, ut in turbido piscari queant. Et nihil forte omisit plurimum discordiarum auctor & fautor Gallus, quod ad eam impediendam faceret. Neque tamen inficior, in illis, qui contrariam sententiam tuebantur, fuisse plures, qui, etsi a REGINA & Republica nequaquam essent alieni, tamen, nescio quid periculi metuebant. Quem vanum fuisse metum, mox apparuit, cum iidem, qui paulo ante coram REGINA & Senatu Regni unionem modis omnibus oppugnaverant, ea demum facta, conceptissimas REGINÆ gratias decernerent. Ita MAGNÆ BRITANNIÆ populis idem nunc est Regnum, idem Jus, idem Vexillum, idem Commercium, idem Senatus, idem Sigillum, idem denique monetæ, mensuræ atque ponderis usus. O rem dignam

dignam prædicatione, dignam plausu & multo tripudio! Id quod, præter unam ANNAM, sperabat nemo, desperabant tantum non omnes, evenit postremo Divini Numinis gratia, REGINÆ prudentissimæ ope, consilio, virtute, ut hinc liceat, haud difficulter ominari, nihil eam posthac suscepturam, quod idem non sit felicissime successurum.

Equidem fateor, in legibus adhuc aliquid discriminis superesse, cum exiguo hoc temporis intervallo haudquaquam condi potuerit novum quoddam Juris Corpus, quod Anglis Scotisque commune esset, quorum, si minus leges scriptæ, consuetudines certe haud parum inter se discrepant. Nam quantum ad jura Scotorum attinet, eas certe leges, quæ prædiorum possessiones concernunt, JACOBUS I Rex Scotiæ, qui in Anglia altus atque educatus fuit, prudenter sanxit, quas adeo ecquid mirum, ab Anglicis solis sæpe formulis differre? Jus vero Civile, cujus usum JACOBUS V, e Gallia redux, in Scotiam invexit, ut illic, ita in Anglia, tum demum obtinere novimus, ubi cessaverit Municipale. Atque huic quoque, quod Municipale vocamus, utriusque gentis genio attemperando spes est operam haud vanam collocaturos olim Juris Anglici ac Scotici peritos, ubi familiarius inter utramque gentem commercium fuerit stabilitum. Quamquam, quid opus est iisdem legibus uti, qui aliis in rebus omnibus prorsus & omnino consentiunt? An-

non

marginib

non & Insularum Normannico littori adjacentium, Cæsariæ nimirum, Sarniæ atque Euboniæ, incolæ Normannico jure utuntur, spretis Anglorum legibus, quorum nihilominus in civitatem admissi pridem sunt? Ceterum vero jura omnia, quæ Regem & Rempublicam in universon concernunt, ita coæquata sunt, ut eadem nunc Anglorum Scottorumque conditio, eadem forma regiminis, idem denique dignitatis & existimationis gradus sit, ut taceam, has Gentes, quantum ad exactiones & onera, quæ tamen pro tanta animorum erga REGINAM promptitudine vix onera appellaveris, pari lege vivere. Sed operæ pretium est, ut unionis, de qua hætenus dictum fuit, emolumenta, quæ vel Angli, vel Scoti promittere inde sibi possint, paucis exponamus. Si historiam evolvamus præteriti temporis, magna sæpe & cruenta bella inveniemus inter focios populos fuisse mota, antequam communi civitatis jure sibi invicem obstringerentur. Quid ex unione Romanorum atque Latinorum? nonne Bellum illud Sociale acerrimum, atque perniciosissimum coortum est, quo etsi Romani Latinos demum superaverint, eos tamen civitate donandos atque ita æterno quodam vinculo

E

culo

culo devinciendos censuerunt? Idem fere de Spartanorum & incolarum Peloponnesi, de Castellanorum & Arragonum, Florentinorum item & Pisanorum foederibus dicendum est, quæ tam diu fallacia fuere & incerta, quam diu jura civitatis haut accesserunt. Ecquid vero hodie tot Regna, Legionem, Castiliam, Valentiam, Asturiam, Andalusiam, Granadam aliaque tam firmiter inter se continet? Nimirum & eodem Hispaniæ nomine comprehenduntur, & eodem etiam fruuntur jure civitatis. Jam ut ad Angliam Scotiamque deveniamus, quis ignorat, quantum virium accreverit Angliæ unica Cambriæ accessione? Quanto autem sive Anglia, sive Scotia, quam Cambria, major ampliorque, tanto majora nemo non expectat commoda, postquam Scotia cum Anglia ita coadluit, ut nulla temporum iniquitate, nulla arte, dolore divelli olim a se invicem Regna hæc posse credantur. Potentissima fane Anglia est, potentissima, opulentissima, quæ sola antehac Scotis Gallisque, perpetuo fere foedere unitis, non tam par fuit, quam superior. Scoti, bellis, laboribus affueti, etsi inferiores opibus essent Anglis, libertatem tamen amiserunt nunquam, nunquam prorsus debellati
E
aut

culo

aut subacti sunt. Nunc ubi hæc tanta Regna in-
 unum conjuncta sunt, quæ, vasto pelago velut mu-
 nimento quodam fortissimo circumdata, internos
 hostes nullos, nedum externos, metuunt, crescet,
 in immensum utriusque gentis potentia, crescet,
 felicitas, ut inter vere fortunatas Insulas primum
 habitura locum Britannia videatur. Et, si nihil
 aliud, hoc certe ex unione ista lucratur imprimis
 Anglia, quod ab omni metu belli Scotici liberata
 est, quod procul dubio Anglis imminebat, si
 ANNAM, quæ utinam æternum viveret! ad su-
 peros abire contigisset, nullo a Scotis constituto
 successore. Proh DEUM immortalem! quantam
 rerum omnium conversionem futuram fuisse credi-
 tis, Auditores, nisi mature his rebus prospexisset
 REGINA? Nam si hæreditaria Scotiæ Regum
 stirps, e qua inde a FERGUSIO (quæ rara est
 Principum felicitas) non interrupto ordine Reges
 hæctenus & Reginæ centum supra tredecim pro-
 diere, in Anglia defecisset, periculum non vanum
 erat, Scotos ea occasione ab Anglis iterum secessu-
 ros, & Gallorum, quibus Scotiæ Reges hæredita-
 rio quondam foedere sociati fuere, amicitia nixos,
 suos Reges habituros. Hinc jurgia, hinc bella,
 cæ-

cædesque metuebantur; quem quidem metum iustissimum providentia Numinis & studium optimæ REGINÆ longissime ab Anglis propulsavit. Neque tamen putandum est, minora aut pauciora com-
moda ad Scotos redundare. Nam ut plura alia prætermittam, quæ privatæ fortis homines lucrantur, ingens certe ex unione ista incrementum capiunt, commercia Scotorum. Quod enim nunquam antehac licuit huic Genti, libere nunc Anglorum in India Orientali & Occidentali colonias frequentat, navesque non minus importandis, quam exportandis mercibus exstruit, & rebus alieno sanguine partis utitur, ut suis. In Angliam vero, quotiescunque lubet, non profectas merces inferre & efferre, cunctis jam sublatis vectigalibus, Scoti possunt. Qua in re novum licet & præclarum munificentiae in augustissima REGINA exemplum animadvertere, quæ excelso animo propria spernens com-
moda, Regium ærarium pulcherrima accessione priva-
vit, ut civibus suis, quibus se unice consecravit, quam optime consulere. Nec his solum, verum & Europæ tantum non universæ bene consultum est. Ecquis enim non videt, quam sint prævalidæ Hostium vires, quanta ambitio, quippe qui cete-
ras

ras

ras gentes longe despicientes, universæ Europæ se brevi gloriantur dominaturos. At hi eo maxime res suas promovent, quod jaciendis discordiarum seminibus, rescindendisque foederibus mire apti sunt, quandoquidem Machiavellicum illud: DIVIDE ET IMPERA, non tam animo etiam atque etiam perpendunt, quam re ipsa observant. Atque aufim, ego affirmare, tot luculentissimis victoriis, quas de Gallis in Germania, Italia, Hispania, Catalaunia, Gallia denique ipsa deportarunt Foederati, nequaquam tantum damni illatum Franciæ fuisse, quantum hac una Angliæ Scotiæque conjunctione, qua demum consummata, frustra audent, quicquid audent, Galli. Plura dicturus eram, nisi præsentia Illustrissimorum & Gravissimorum Virorum, quos submissa animi devotione veneror, brevitatem suaderet, & silentium mihi quodammodo imperaret. Quamobrem non morabor Vos diutius, Auditores honoratissimi, qui multo rectiora animo concipitis ipsi, quam ego, tantarum rerum expers, verbis satis aptis pronuntiare valeam. Hoc addo, quod nemo nostrum animo non repetit ac iterat: VIVAT INCOMPARABILIS ANNA, FRUATUR QUE BONIS, QUÆ SIBI IPSA PEPERIT, ET NUNQUAM POSTHAC EXPERIA-

PAR

F

RIA-

RIATUR FORTUNÆ MOBILITA-
 TEM! VIVAT SERENISSIMUS ET
 CELSISSIMUS DANIÆ PRIN-
 CEPS, GEORGIUS, NON TA-
 CENDUM SAXONIBUS NOMEN,
 GAUDEAT DIU SANCTISSIMO
 MAGNÆ CONJUGIS AMORE,
 QUÆQUE EJUS AUSPICIS
 TERRA MARIQUE GERUN-
 TUR, SECUNDA OMNIA EVE-
 NIAN! DENIQUE FLOREAT
 MAGNA BRITANNIA, AC
 NUNQUAM CEDAT EXTERNIS
 HOSTIBUS, NUNQUAM A
 SE IPSA DISSIDEAT!

D I X I.

PAR

ODA II.

*Idus augustum populi Britanni,
Regibus Numen tumidis tremendum,
Mater Europæ veneranda, salve,
ANNA BRITANNA!*

*Quis Tuum nomen, meritasque laudes,
Perque terrarum sola vasta dudum
Facta diffuse celebrata, digno
Carmine laudet?*

*Luget, en! fusas toties cohortes,
Deflet ereptas, duce Te, tot arces,
Famque prolatum proprias in urbes
Gallia bellum.*

*Fortis ad nutum dominantis ANNÆ
Ecce! fastidit peregrina Regna,
Et lubens collum CAROLO potenti
Subdit Iberus.*

*Quid? quod excelsis animo viris, &
Regibus summis toties negatum,
Tentat ac ausu peragit virili
ANNA Virago.*

*Corda ad æternum generosa foedus
Sorte felici coeunt Britannum,
Atque nunc unam faciunt sub uno
Nomine gentem.*

*Excipit lætis animis sororem
Anglia & plausu; Thamesis sonorus
Ridet, & carmen saluunt sequutæ
Orcades omnes.*

Omnis exsultat merito, & suarum
Vindici rerum bene dicit ANNÆ,
Quod tot augustos celebret triumphos
Teutona terra.

Ister, excelso stupefactus olim
Nomine & factis DOMINÆ BRITANNÆ,
Hoc novum foedus stupet & remotum
Spargit in orbem.

Arduæ gaudent Heliconis arces,
Plaudit argutæ fidicen Thaliæ,
Gestiunt læte Charitum novena
Turba sororum,

Atque conjunctis celebrare tentant
Vocibus NUMEN dominans Britannis,
Ad chelyn doctam socio canentes
Agmine vota:

Inclytum æterno juvenescat ævo
Nomen hoc ANNÆ, jubar usque Solis,
Dum vagæ fundet radiata terræ
Lumina flammis!

Hoc & extollant, mare qua remotis
Obstrepit terris, paveantque Reges
Et colant gentes sub utroque mundi
Axe jacentes!

Vive, conjunctos populos sub uno
Nomine augustis moderare fatis,
Ac gravi felix supera senectæ,
ANNA BRITANNA!

Mist. Britan. B167

